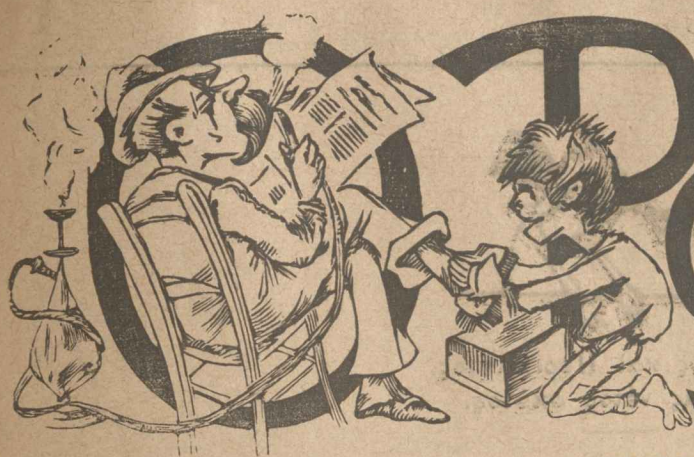

ΡΩΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθηναί.

*Εἶτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑπτὰ,
περισσεύματα μεγάλα δίχως νάχωμε λεπτά.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχωμαι,
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
'Αλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτε,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονισμό.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆς μας μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Νοεμβρίου εἴκοσι ὀκτώ,
μυρτιάς εἰς τοῦ λαοῦ τὸν ἐκλεκτό.

Ἑπτὰ, ὀγδόντα κι' ἑκατὸ
καὶ τὸν Αἰῶνα χαιρετῶ.

Θερμὰ συγχαρητήρια
διὰ τὰ νικητήρια.

Μὲ τόσα νικητήρια, μὲ τόσα Ὡσαννά,
μὲ τὸσον κόσμον ἐξαλλον, ποῦ τρέχει καὶ σὲ βλέπει.
Περιχαρὴς συγχαίρω σοι κι' ἐγώ, Φιλημονᾶ,
Φιλή, Φιλή, Φιλήμονα, ἢ ὅπως ἄλλως πρέπει.
Αἰῶν, Αἰῶν, ἀναφωνῶ σὲ καθεὸς αὐτιά
καὶ εἰς τὸ χέρι μου κρατῶ κλαδὶ ἀπὸ μυρτιά.

Κι' ἐγὼ ἐχάρην ἀληθῶς ὁ τλήμων ποιητῆς,
διότι μέχρι σήμερον μὲ τὸν πολὺν Αἰῶνα
ὕψρξες ἀκατάβλητος τοῦ λόγου μαχητῆς
καὶ ἡγωνίσθης σθεναρῶς τὸν κάλλιστον ἀγῶνα.
Διότι ἀγαπῶ πολὺ ὅσους κρατοῦν τὴν πένα
χωρὶς νὰ κύπτουν δουλικῶς εἰς ἄρχοντα κανένα.

Ἀλλὰ παραίτησε τὸ πρὶν ἀγέρωχόν σου ὕφος,
κατάστειλε τὰ νεῦρα σου καὶ πέταξε τὸ ξίφος,
διότι προτιμότερον ν' ἀνοίξης νέους δρόμους,
καὶ νὰ φυτεύης κάποτε πυκνὰς δεδροφουτείας,
παρὰ νὰ κάμης, Δήμαρχε, Ἀθήνας αὐτονόμους,
ἢ Πρόεδρος νὰ λέγεσαι καὶ σὺ Δημοκρατίας.

Σκέψου ὡς Δήμαρχος σωστός 'στὸν Δῆμον πῶς ἀνήκεις
καὶ εἰς τὰ μάτια ὄλων μας προσπάθησε νὰ 'μπῆς,
διὰ νὰ γίνῃς ἄξιος μιᾶς πανδῆμου νίκης
καὶ τῶν στεφάνων τῶν χρυσῶν καὶ ὄλης τῆς πομπῆς.
Παραίτα τὰ ἐνείρατα καὶ μὴ μᾶς χωρατεύης,
γιατὶ θαρρῶ αὐτὰ ποῦ λὲς καὶ σὺ δὲν τὰ πιστεύεις.

Περὶ κομμάτων, Δήμαρχε, καθόλου μὴ ἐρώτα
καὶ δῶσε ρώμην καὶ ἰσχὺν εἰς Δῆμον σεσηπότα,
ποῦ ὅπως γράφεις ἤκμαζε ζωῆς καὶ σφίγους πλήρης,
ὅπου ἀνέθαλλ' εὐκλεῆς, σοφός, μεγαλορρήμων,
καὶ συνεκάλει εὐθυμὸς εἰς τόσας πανηγύρεις
τὸν εὐγενέστερον λαόν, τὸν δημοκράτην Δῆμον.

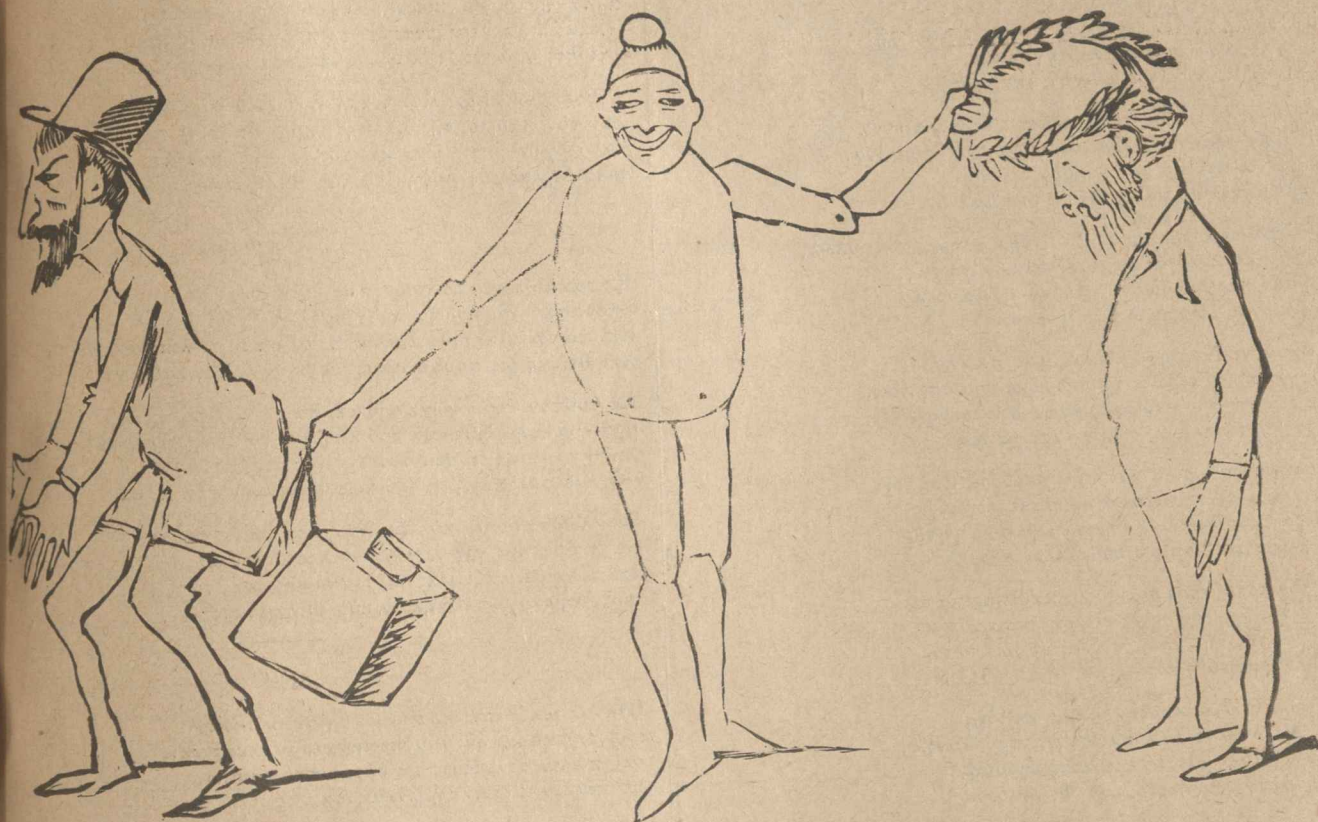
Κι' ἔχεις πρὸς τοῦτο δύναμιν καὶ θέλησιν μεγάλην
καὶ ἡ γραφίς σου πάντοτε δι' ἀγαθὰ ἐσκίρτα...
ὕπὸ τοιοῦτοις οἰωνοῦς σὲ χαιρετῶ καὶ πάλιν
καὶ μὲ τὰ θαλερώτερα σὲ στεφανόνω μύρτα.
'Υπὸ τοιοῦτους οἰωνοὺς πέρνω κι' ἐγὼ φωτιά
καὶ φάλλω εἰς τὴν νίκην σου «Εὐοὶ! μυρτιά, μυρτιά!»

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

- Φ.—Αιών, Αιών, Αιών, Αιών....
Π.—Τί σκούζεις, βρέ γαϊδούρι;
Φ.—Αιών, Αιών, Φιλή, Φιλή...
Π.—Θά φξ: καμμιά 'στη μούρη.
Φ.—Νέγρης—λαός, σκουριά, νερό...
Π.—Ακόμη τσαμπουνάς;
Φ.—Ζήτω το έθνος, Περικλή, και ο Φιλημονάς.
Και νά πληρώ, και νά πληρώ, και νά πληρώσως το νερό,
και τόν κακό, και τόν κακό, και τόν κακό μας τόν καιρό.
Π.—Βρέ τειν' αυτά, χαμάλμπιστ, πού ψάλλεις τόση ώρα;
Φ.—'Εδγῃκε ο Φιλημονάς κι' έχάλασε ή χώρα.
'Ο κύριος Φιλημονάς έδγῃκε, Περικλέτο,
κι' ο έχων ότ' ανθρωπινά άκούειν άκουέτω.
Αιών, Αιών, Φιλή, Φιλή, και ζήτ' ο Δεληγγάννης.
Π.—Πάυσε αὐταίς τῆς άνοστιαίς νά έπαναλ'αμβάνης.
Φ.—Δέν 'στδλεγα πώς Δήμαρχος θά 'βγῇ ο Τιμολέων
μέ χίλιους ψήφους, Περικλή, και κάτι περιπλέον;
Π.—'Εού δέν μεδῖπες τίποτα, κανάγια τοῦ διαβόλου.
Φ.—Δέν έχεις, φίλε Περικλή, μνημονικὴν καθόλου.
Π.—'Εού μου εἶπες τὸν Τσιγγρό πῶς θά υποστηρίξῃς
και μου ώμίλεις άσασφῶς και ῥῖξεις οὐκ άφήξεις.
Φ.—Δέν μ' έχατάλαδες καλά...
Π.—Τὸ εἶπες νέτα σκέτα
και μάζεψε τὰ λόγια σου, παρακαλῶ, μαζέτα.
Φ.—'Εάν σου εἶπα τὸν Τσιγγρό πῶς θά υποστηρίξῃ
ἡνδούνη 'στὸν Φιλήμονα τὴν ψῆφο μου νά ρίξῃ.
'Εγὼ τὸν υποστηρίξῃς και δι' αὐτὸ έδγῃκε
και πρώτος και καλλίτερος 'στὰ μάτια σας έμπῃκε.
Π.—Μωρὲ σὲ ποῖν τὰ λὲς αὐτά;
Φ.—Σὲ σένα, βρέ κουροῦπι,
πού 'πῃγες κι' υποστηρίξεις τὸν Νέγρη τοῦ Τρικούπη.
Π.—Βλέπω με λύπην μου πολλήν πῶς γύρισες τὸ φύλλο
κι' έδῶ κι' εκεί στριφογυρνᾷς, μαγκούφη, σάν τὸν μύλο.
Φ.—'Εγὼ, βρέ, εἶμαι πάντοτε μ' εκείνον όπου βγαίνει,
μά ή ξερὴ καυκάλα σου δέν τὸ καταλαβαίνει.
'Εγὼ γιὰ τέτοια πράγματα τὸν νοῦν μου δέν σκοτίζῶ
και μ' εἶλες εἶμαι σύμφωνας και εἶλες τὴν ψήφισῶ,
κι' εἶταν 'στὴν κάλπη, Περικλή, τὸ χέρι μου άπλώσω
δέν μου βαστά τὴν ψῆφο μου εἰς τόχ: νά τὴν δώσω,
γιὰ νάμαι πάντα νικητής, γιὰ νάμαι πάντα μέσα,
και άσπρο πάντα έρριξα και εἰς αὐτὸν τὸν Μπέσα.
Και δέν μου λὲς αὐτὸν τί διάβολο θά βγάλῃ
άν δώσω σ' έναν τᾶσπρο μου και όχι και 'στὸν άλλο;
'Αλλ' όμως οὐ θά μου εἶπες ὡς φρόνιμός τις γέρων
πῶς τοῦτο βλέπεις βέβαια κι' τὸ γενικὸν συμφέρον.
Κι' εἶπες τὸ παραδέχεμαι και συμφωνῶ έπίσης,
άλλ' όμως εἶναι άσθενής ή ανδρική μου φύσις
και δίνω σ' εἶλους τᾶσπρο μου χαμογελῶν και χαίρων,

- κι' άφου ψηφίσω σκέπτομαι τὸ έθνικὸν συμφέρον.
Π.—Και τώρα ποῖν έψήφισες;
Φ.—Μὰ τί ξερό κεφάλι!
θέλεις γιὰ πράγματα γνωστά νά σοῦ 'μυλῶσαι πάλι;
'Ολους, μωρέ, τοὺς 'ψηφίσα σκεπτόμενος τὸν δήμον.
Κι' άπ' εἶλους τοῦτους έτυχε νά έδγῃ ο Φιλήμονας.
'Εστοιχημάτιζα κι' εἶπες με εἶλους έπιμόνας
ὕπὲρ τῶν πέντε δηλαδή, μά και κατὰ συγχρόνως,
κι' υπέγραφα συμβόλαια και μ' εἶχε πῆσῃ λύση
μά εἰς τὸ τέλος 'βρέθηκα με εἶλους ἴσα ἴσα.
'Αλλ' ἄς άφήσωμεν οὐτά κι' ἄς έλθωμεν εἰς άλλα.
γνωρίζεις πῶς συνέβησαν τρεχάματα μεγάλα,
πῶς ο καθείς κι' ή καθεμιά 'στὸ πᾶσι έσπῶνθη
κι' ο δουλος κι' ο ελεύθερος 'Ελληνισμός έσπῶνθη.
Εἶδες ρουκέτας, φώσφορα και τόσαις φωταψίαις,
μά εἶδες κι' άγκαλιάσματα, φιλιὰ και χειραψίαις,
και άκουσες άλαλαγμόν, κατακλυσμέν και κρότον,
κι' εἶδες σημαίας έρυθράς κι' εἰκόνας τεθειμένων,
και εἶδες ὡς παράφρονες μικροὺς τε και μεγάλους,
μωρὰ παιδιὰ με τῆς μυρτιαίς και ναύτας 'Αγγλογάλλους
και ἡκουσες νά δμιλῇ ο ένας κι' άλλος Κώστας
άπ' εἶλα τὰ παράθυρα κι' άπ' εἶλους τοὺς έξώστας,
και προσφωνήσεις διεθνείς θά ἡκουσες συγχρόνως
κι' άλλόνζ ανφάν ντὲ λὰ πατρι' πρὸς δόξαν τοῦ Αἵμου.
Και εἶπαν επανάστασις μεγάλη πῶς θά γίνῃ
και 'στὴν 'Αθήνα, Περικλή, ρουθεδι δέν θά μείνῃ,
και μυστικά ἡκούοντο παντοῦ συνομιλαί
και άνω κάτω έτρεχαν πολλὰ περιπολαί,
κι' εἶπες τὰ έχρειάσθηκα με εἶλα τὰ σωσιὰ μου
κι' έπῃρα τὸ παράσημο και τὰ ποιήματά μου
και μ' εἶπες τὴν ταχύτητα και εἶπες μου τὴν βίαν
τὰ 'πῃγα πρὸς ασφάλειαν 'στὴν 'Αγγλικὴν Προσέλευση.
Τί νά σοῦ 'πῶ, βρέ Περικλή, μ' έπῃγε ριπιτιδὴ,
όπόταν εἶδα φλογερὸν άντάρτην τὸν Λεβίδη,
αὐτὸν τὸν άγριον Σέν—Ζούστ, αὐτὸν τὸν Ροδεσπιέρη,
πού άπ' ἑπίσω κι' άπ' έμπρὸς τὸν ξερείς και τὸν ξέπαι,
αὐτὸν τὸν νέον Στουάρτ Μίλλ, αὐτὴν τὴν μαλαγάνη,
πού πίνω ἄμα τὸν ἱεὺ σιναμικὴ και μάνη,
αὐτὸ τὸ τίμιο παιδί, τὸν λωταρετζῆ τὸν πρώτο,
πού 'κέρδισε τὸ σπῆτι του πού έδραλε 'στὸ λῶτο,
πεῦχει τὴν επανάστασι 'στὸ στόμα σάν λουκοῦμι,
πού άποφόρμα έδινε 'στὸ σπῆτι τοῦ Δραγουμῆ,
και πάντα ὡς φιλεύσπλαγχνος έλέησε ανθρώπους
κατὰ πολλούς, βρέ Περικλή, και διαφόρους τρόπους.
Εἰσῆλθεν οὖν ο Νικολῆς εἰς τὴν βουλήν με κτύπον
κι' άγορασμένον κι' εὔτελῃ ὀνόμασε τὸν τύπον,
εἰς ὅσα δὲ ο Νικολῆς εἰσάγει 'στὸ βῆμα
δ' ιδιόκς μου Νικολῆς άπῆντα παραχρῆμα,

κι' έδραλα τὸνα δάκτυλο 'στὴ μύτη μου άπάννω
και άρχισα τὸν άμπακο με τρόπο νά τοῦ κάνω,
ένῳ εκείνος έβγαζε άφροὺς άπὸ τὸ στόμα
κι' ἡπελπει μ' επανάστασιν τὸ ένα κι' άλλο κόμμα.

- Π.—Βρέ τί μου λές;
Φ.—Μὰ τὸ σταυρό... χαμπάρι δέν έπῃρες,
άφου ή επανάστασις εύρίσκει' έπὶ θύραις;
'Ενῳ δὲ ταῦτα, Περικλή, ο Νικολῆς μας ψάλλει
ο Καραπάνος πηναίται με τὸν Μαυρομιχάλη,
διότι μόλις έπαυσε ο φλογερὸς άντάρτης
και άρχισε νά δμιλῇ ο βουλευτὴς τῆς 'Αρτης,
«τί τσαμπουνάς;» τοῦ 'φώναξε μετὰ φωνῆς μεγάλης
ο βουλευτὴς τῆς δεξιᾶς, ο και Μαυρομιχάλης.
Τὸ νῆμα δὲ τοῦ λόγου τοῦ ο Καραπάνος χάνει,
διότι τὸ τσαμπουνίσμα πολὺ βαρὺ τοῦ 'φάνῃ,
και άρχισε 'στὸ τσαμπουνῶ συζήτησις σπουδαία,
ένῳ χειροκροτήματα ἡκούοντο ραγδαία,
και εἶλες έσχαμπούνισαν γιὰ τοῦτο τὸ βρισίδι
ὡς εἶλες εξηνάγκασαν τὸν λόγιον Πετρίδη
νά έξηγήσῃ, Περικλή, σαφῶς άπὸ τὸ βῆμα
εἰ δέν εἶν' 'Ελληνικὸν τὸ τσαμπουνίζω ρῆμα,
και οὕτω πῶς τὴν ὑψηλὴν συζήτησιν άφίνουν
και εἶλες άπεφάσισαν άδρόφρονες νά γίνουν
καθῶς κι' εκείνον τὸν γνωστὸν τοῦ έθνους μας πατέρα,

πού εἶταν ένας άγενῇ τὸν 'φώναξε μὲ 'μέσα,
«'Εγὼ, τοῦ εἶπε, φαίνομαι άδρόφρων, βρέ γαϊδούρι»
και φάσκελα ευγενικά τοῦ έδωσε 'στη μούρη.
Τοιαῦτα σὺν συνέβησαν έξώλης και προώλης
κι' άκόμη τὸν Φιλημονά συγχάριε πᾶσα πόλις,
κι' εἶλο τοῦ στέλλουν γράμματα, κουφέτα και στεφάνους
άπὸ τὴν Λόντρα, Περικλή, κι' άπὸ τοὺς Γαργαλιάνους,
και γίνονται 'στὸ σπῆτι του μεγάλαις φασαρίαις.
Κι' έκ τῆς Βοστίτης μερικαίς τὸν χαίρετοῦν κυρίαίς,
ὡς λόγου χάριν ή Μαριώ, ή Φρόσω και ή Κάκια,
κι' όπου φανῇ ο Δήμαρχος άκούεις παλαμάνη.
Κι' εἶπες σπαθί δαμασκηνὸν μες 'στῆς μυρτιαίς βάζῳ
και ζήτω ή έλευθερία και ή πατρις φωνάζῳ,
και 'στοῦ Λεβίδη τὸ παιδί πηγαίνω άπ' όπίσω
γιὰ νά μου 'πῇ, βρέ Περικλή, πού πρέπει νά κτυπήσω,
πλὴν άνδρας δέν εύρίσκομεν, αλλά γελοίους νάνους,
και ὡς εκ τούτου στρέφομεν τὰ νῶτα 'στοὺς τυράννους.
'Εν τούτοις κτύπα με και σὺ και ῥῖγικεν ή ὥρα...
Π.—'Ορσε λοιπὸν 'στὴ ράχη σου μὲ δυνατὴ σπαλῆρα.

'Στὸ 'Αστυ τὸ αὐριανὸν όποία ὠραιότης!
άνάμεστον παιδρότης και πῆρες παικίλις,
θά έχῃ τὸν γνωστὸν Κοκλέν, καρικατούραις πρώτης,
μά θάχῃ και τὸν Πρόεδρον τὸν νέον τῆς Γαλλίας.

Μοιρολόγια θλιβερά σ' ένα κι' άλλον φουκαρά.

Κατακαυμένες Νέγρη, τήν ἔπαθες κακά,
καί ὁ Ρωμῆος δὲν ξέρει γιὰ τοῦτο τί νά 'πῇ...
πάνε τὰ τόσα φῶτα καί τὰ βεγγαλικά,
πάει κι' ὁ Μαλανδρινός με τήν ἐπιτροπή.

Κι' οἱ λόγοι τῆς ἀφροσύνης σου ἐπῆγαν 'στὰ χαμένα
κι' οἱ φίλοι τῶρα πένθουν με χέρια σταυρωμένα,
κι' ἐκεῖνο τὸ κορίτσι τὸ λευκοφωρμένο
ἐντύθη με μὺρὰ καί τοῦτο τὸ καυμένο.

Κρίμα 'στὰ σοῦρτα φέρτα καί 'στῆς ἐλῆξ τὰ φύλλα,
κρίμα καί 'στὰς μεγάλας τῶν λαϊκῶν φωνάς,
μαυρὴ σὰν καλινάκουδα σ' ἐπλάκωσε μαυρίλα
καί Δήμαρχος ἐβγήκε ὁ κύρ Φιλημονᾶς.

Κατακαυμένες Νέγρη, καθένας μας σὲ κλαίει,
μὰ σὺ γιὰ πείσμα βάλε τὴ σκούφια σου στραβά,
καί ἄς σοῦ στείλουν τῶρα, καθὼς ὁ κόσμος λέει,
τέσσερα πορτοκάλια κι' ἓνα κουτί χαλβῶ.

Τὴν τόση σου μαυρίλα καί τὴν σκουριά κυττῶ
κι' ἀπὸ καρδιᾶς σὲ κλαίω, καυμένες λαϊκές,
καί τώρα, κύρ Φωκίον, συγγνώμην σοῦ ζητῶ
ἀν' ἀπ' ἐμπρός κι' ὀπίσω σοῦ βάλω τενεκέ.

'Αρον τὸν κράββατόν σου εὐθὺς καί περιπάτει
κι' ἄς εἶναι καί γιὰ σένα μικρὴ παρηγοριά
πῶς δι' αὐτῆς τῆς νίκης ἐσώθη γῆ φιλότατη
καί τοῦ Χριστοῦ ἡ πίστις καί ἡ ἐλευθεριά.

'Εβγα τοῦ Θεωδωράκη τὴν νίκην νά ἰδῇς,
εἰς τὸν Αἰῶνα τρέχα καί σὺ νά προσκυνᾷς,
καί ἄρχισε μαζί μας νά γλυκοτραγουδῇς
πῶς Δήμαρχος ἐβγήκε ὁ κύρ Φιλημονᾶς.

B.

Καί σὺ, καυμένες Νῆκο, καί σὺ, Καλλιφρονᾶ,
τήν ἔπαθες καί πάλι με τὸν Φιλημονᾶ.
'Ο πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις σκληρὰ σὲ ἀπαρνῆθη
κι' ἡ τότῃ σου ἀγάπη εὐθὺς ἐλησμονήθη.

'Ο ἴσος ἐν τοῖς πρώτοις, αὐτὸς ὁ Θεωδωρῆς,
με τοὺς καλοὺς σου φίλους σὲ ἄφησε καί μόνον,
μὰ Δήμαρχος νά γίνῃς με τούτους δὲν 'μπορεῖς
καί νέον δοκιμάζεις ἀποτυχίας πόνον.

Πιστὸς 'στοῦ Ἰσοκράτους τὴν ρῆσιν τὴν μεγάλην
πῶς τὰς ἀγνὰς φιλίας ὁ πᾶς αἰὼν δὲν φθείρει,
γενναίως ἠγωνίσθη καί εἰς αὐτὴν τὴν πάλιν
μέχρι τρυγῶς κενώσας κι' ἄλλο πικρὸν ποτῆρι.

'Αλλ' ὅμως ὅπως τώρα πιστὸς 'στους φίλους μένε
καί σχέδια μὴν παύῃς μεγάλα νά γεννᾷς,
καί φωνάζε μαζί μας καί σὺ, ἀδικημένε,
πῶς Δήμαρχος ἐβγήκε ὁ κύρ Φιλημονᾶς.

Γ.

Καί τώρα τί νά ψάλλω γιὰ σένα, Κυριακέ;
γιὰ τὴν πολλὴ μαυρίλα τί θέλεις νά σοῦ 'πῶ;

'Ο Ρωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει,
με ξενοδοχεῖον Ἐύδη, — δρῶ 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξύδι.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.

σοῦ βάζω ἀπ' ὀπίσω μεγάλο τενεκέ
καί τίποτα δὲν λέγω κι' ἐμπρός σου σιωπῶ.

'Επάλαιψες ἀλήθεια με ὅλα τὰ σωστά σου,
ἀλλὰ πετοῦν ἐλπίδες καί λόγοι σου λαμπροί,
μπακάλικά γεμίζουν με τὰ προγράμματά σου
καί μὲς σ' αὐτὰ τυλίγουν λακέρδα καί σκουμπρί.

Τέτοιος ὁ κόσμος εἶναι, ἀλλ' ὅμως εὐδαιμόνει,
καί τὸν καὶ μὲ τῆς κάλπης, κύρ Παναγῇ, λησμονῇ,
καί ἄρχισε μαζί μας καί σὺ νά σαμπουνᾷς
πῶς Δήμαρχος ἐβγήκε ὁ κύρ Φιλημονᾶς.

Δ.

Κατακαυμένες Σοῦτσο, πῶς ἔγινες καί σὺ!...
ἐπέρασάν τὰ πρώτα κι' ἡ δόξα ἡ χρυσῇ,
καί τώρα γιὰ τοὺς ἄλλους βραχνιάζει ὁ λαϊκός σου
καί θέλεις με τοὺς λόγους νά βγάλῃς τὸν καὶ μὲ σου.

Σὲ τοῦτον τὸν ἀγῶνα δρῶ κάλπαις εἶχες βάλῃ,
μὰ γιὰ τὴν ἀφεντιά σου καί γιὰ τὸν Νέγρη ἄλλῃ,
καί ἦτο μοναχὴ σου δουλειὰ ἡ ρητορεία
γιὰτ' εἴξυρες κι' ἡ δύο πῶς θάμειναν 'στὴ κρυά.

'Η γλῶσσα σου, κύρ Σοῦτσο, ἐπήγαγε παρτί,
μὰ πάψε πια γιὰ λόγους νά κεφαλοπονᾷς,
καί ἄρχισε μαζί μας νά τραγουδῇς καί σὺ
πῶς Δήμαρχος ἐβγήκε ὁ κύρ Φιλημονᾶς.

Ε.

'Ολους μαζί σᾶς κλαίω με θλιβερὸ σκρό,
ἐνῶ τὴν κεφαλὴν μου περικοιτοῦν μυρσίναι,
καί πάλιν τενεκέδες εἰς ὅλους σὰς χτυπῶ,
καί πάλιν αἰωνία ἡ μνήμη σας ἄς εἶναι.

Ἡμερολόγιον Ἑλληνικόν, τερπνόν, κομψότατον, μοναδικόν,

Τὸ βγάζει ὁ Μητσάκης, συντόμως ἐργασθεῖς
μετὰ Σακελλαρίου, ἐκδότου φιλοτίμου,
καί τοῦτο θὰ τὸ πάρῃ ἀμέσως ὁ καθείς,
καθόλου μὴ φροντίζων περὶ τοῦ ἀντιτίμου.

Πρωτοφανὲς ἀλήθεια γιὰ τὰ 'δικὰ μας μέρη
'στὸ εἶδος τοῦ ὧς τώρα δὲν ἔχει ἄλλο ταῖρι
καί ὅμως τί θαρρεῖτε πῶς εἶναι ἡ τιμὴ;
μία δραχμὴ μονάχα, μονάχα μὰ δραχμὴ.

Ἐβγήκαν τὰ ποιήματα καί σιείλετέ μας χρήματα.

Καί τέλος ἐξεδόθησαν οἱ νέοι μας οἱ τόμοι,
πωλοῦνται δὲ 'στὸ σπῆτι μας, πούναϊ κοντὶ 'στοῦ Ἐύδη,
εἰς τῆς Ἑστίας τὸ γνωστὸν Κατάστημα κι' ἀκόμη
σ' ὅλα τὰ Καταστήματα τὰ τοῦ Κωνσταντινίδου.
'Εκτὸς αὐτῶν θὰ εὑρετε τὸ κάθε μας βιβλίον
καί εἰς τοῦ Βίλμπεργ τοῦ γνωστοῦ τὸ βιβλιοπωλεῖον.

με Χημεῖον, με μιά μάνδρα, — με μεγάλ' οἰκοδομή,
καί μιά χήρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμή.